Legea aspră a bătrânilor (II)

On Ianuarie 04, 2013

Găsește modalitatea potrivită prin care să-ți poți exprima atitudinea de învingător, fără să-ți pierzi simțul finitudinii.

Aproape totul se schimbă și dispare în această vijelie turbată de la răscrucea timpului. Numai un singur om rămâne, mereu în același punct, în toate demersurile pe care le desfășoară și cu toate convingerile pe care le are: Tom Bell. Iar asasinul, Anton Chigurh, continuă să ucidă și este de negăsit.

Lumea întreagă pare că se prăbușește, e limpede că viața din acele locuri însemna tot mai mult un drum rapid spre moarte. Bell rămâne, continuă să traseze consecvent noi orizonturi ambiției sale. Numai el, grație rafinatei sale atitudini responsabile și cutezanței sale de a fi cu totul vrednic de chemarea lui, de jobul său, pare că se înțelege cu destinul.

Mereu se agață de o altă himeră, de un nou fir foarte fin de speranță. Nu vrea să renunțe. Un fior nemărginit îi străbate ființa. Tot mai mult își biciuiește demonul pentru a-i reaminti de scopul său, pentru a-i da avântul necesar izbânzii. Dar tot nu-l poate prinde pe Chigurh, mereu rămâne în urmă, tot mai în urma acestuia.

Bătrânețea nu-i smulge credința dintr-însul, așa cum ai rupe din calendar foaia zilei trecute, dimpotrivă, îi întărește scopurile și îi oțelește voința de a le atinge. Dar până când? Până când demonul însuși se va învrednici să-i părăsească trupul.

Parcă din respect pentru imensa lui voință, soarta îi mai aruncă, dar așa, din milă, o momeală, câte un indiciu - și acela derutant, dar numai ca să-l despartă și mai mult de adevărata realitate. Acea realitate pe care abia într-un sfârșit o acceptă pe deplin. Înfrângerea. Recunoașterea neputinței. Abandonarea falsei identități. Moartea eroului din el. Revenirea la acea valoare universală: măsura.

"Am știut mereu că trebuie să fii dispus să mori ca să-ți faci datoria. Dar nu vreau să mai risc și să mă întâlnesc cu ceva ce nu înțeleg. Sunt depășit de situație. "

Leadership: E timpul să te eliberezi de adversarul din tine, prin definirea unei variabile de testare care sa te reprezinte in cuprinderea unei imagini de sine realiste?

Scriitorul francez, Anatole France, trăgea un semnal de alarmă pentru liderii de azi și de mâine: *" Bătrânii țin prea mult la ideile lor. De aceea băștinașii din insulele Fiji își ucid părinții când îmbătrânesc. În felul acesta ușurează mersul evoluției. "*

Ai înțelepciunea să iei decizia renunțării? Îți poți înfrâna pornirile și excesele, sau îți biciuiești în continuare demonul din tine pentru a realiza imposibilul? Te hrănești cu iluzia că ai putea reveni la statutul eroului care ai fost? Cum îți evaluezi progresul – în funcție de necazurile și dezamăgirile care se țin lanț în jurul tău?

Adversarul din tine este iluzia obținerii unei reușite care să-ți întărească poziția de autoritate, atunci când ești trecut de vreme. A evolua nu înseamnă să-ți devalorizezi identitatea printr-un avânt nemăsurat spre senzaționale reușite. Ci înseamnă să te redescoperi, a te deschide cu adevărat către schimbare, a fi mai înțelept. Un drum care își are

rostul lui, chiar dacă asta înseamnă să abandonezi toate celelalte. Drumul retragerii, acceptarea adevărului: *" Nu vreau să mai risc și să mă întâlnesc cu ceva ce nu înțeleg. Sunt depășit de situație ."*

Chiar și retragerea este o virtute. Iar ca variabilă de testare a raționamentului care stă în spatele motivului real al evitării unei acțiuni cu consecințe negative, restragerea devine un soi de identificator al resurselor proprii de a rămâne pe scena lumii sau în backstage. Retragerea este libera exprimare a adevărului care te eliberează de orice apăsare, de orice ezitare, de orice presiune pshică care te poate îndesa mai rău în lucrurile nasoale care ți se întâmplau înainte.

Leadershipul este o retragere bine meritată din lumea superioară a idealului absolut, din care are de câștigat imaginea propriei tale constituții fizice și morale.

Leadership: Ce se întâmplă când tragi câteva gloanțe în propria ta imagine?

Parafrazând un scriitor celebru, a te menține agățat de iluzia perfecțiunii, printr-o încordare forțată a potențialului, este ca și când ai trage câteva gloanțe în propria ta imagine reflectată în oglindă: în cazul acesta dispare numai imaginea amenințătoare, nu însă și adversarul, care continuă să stea la pândă mai departe în tine.

Seducătorul avânt spre noi înălțimi, toate pornirile tale spre acțiuni ce aparent duc la succes, dar de fapt îngustează sau amplifică orizontul până la absurd, împiedicându-ți pașii, conturează acea reflexie opusă adevăratei direcții pe care trebuie s-o urmezi. Acea reflexie din oglindă care ar putea contrasta cu personalitatea ta dacă nu ai fi ceea ce ai acceptat să devii – un sclav al "demonului.

Factorul care te ajută să previi o eventuală rătăcire - acea fină deconectare de la realitate, elementul care intră să definească în mod esențial identitatea ta, este controlul, înfrânarea demonului din tine, acest triumf asupra propriilor limite.

Înfruntă demonul din tine, fără să te mențiii ancorat în iluzia evoluției pe care el ți-o impune insistent. În leadership, atitudinea de învingător se manifestă uneori printr-o retragere din "culoarul campionilor" pentru a face loc onoarei și respectului față de sine să se plaseze pe piedestalul triumfului.

Imaginea pe care ți-o asumi într-o etapă a vieții privită prin prisma fatalității sugerează dorința ta de a evada din realitate și a te refugia într-o lume care încearcă în mod constant să te facă să devii altcineva, mai mult decât ești capabil să fii.

Legea aspră a bătrânilor se poate formula astfel: "Găsește modalitatea potrivită prin care să-ți poți exprima atitudinea de învingător, fără să-ți pierzi simțul finitudinii".

* Notă: "No Country for Old Men (2007)"

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-aspra-a-batranilor-II.html